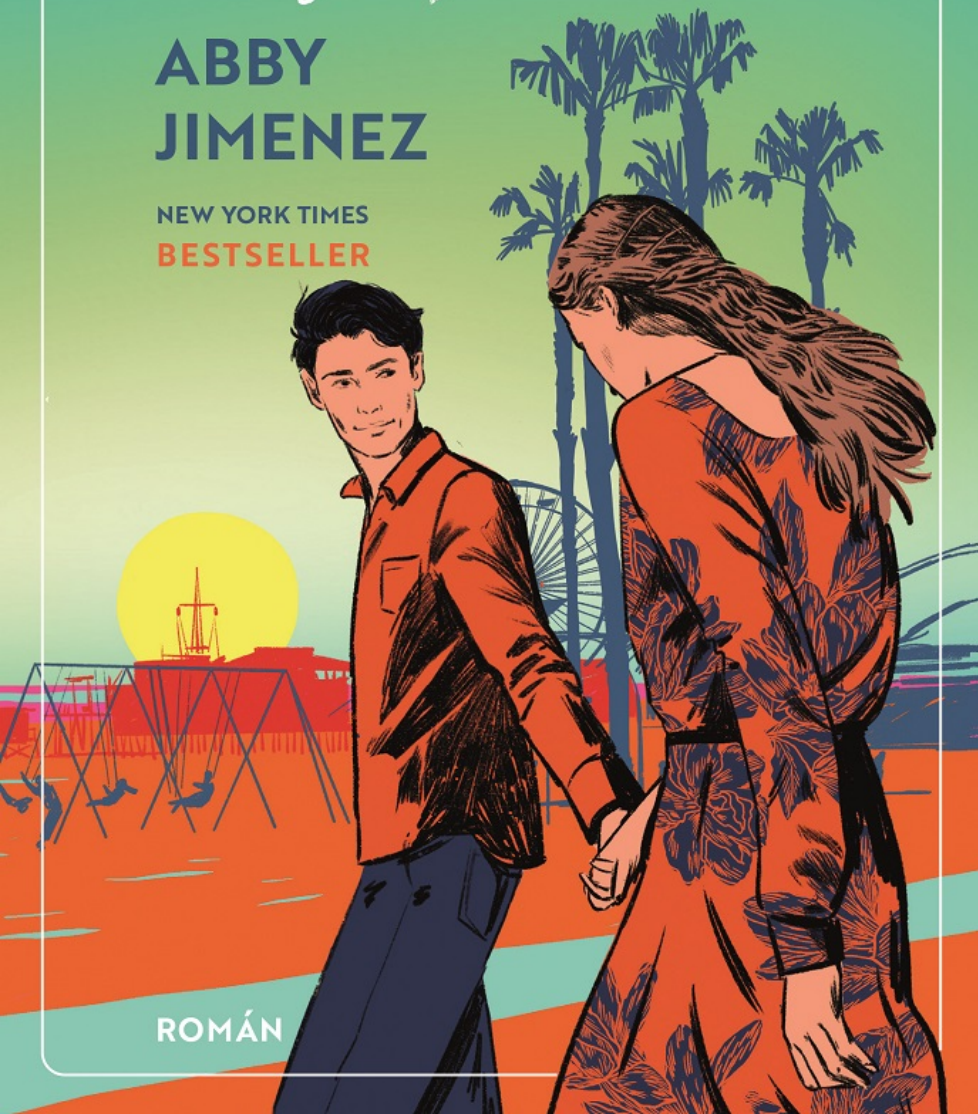

Nikdy na mě nezapomeň

**ABBY
JIMENEZ**

NEW YORK TIMES
BESTSELLER

ROMÁN

NIKDY NA MĚ NEZAPOMEŇ

KNIHY ABBY JIMENEZ
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS

JENOM KAMARÁDI

Jenom kamarádi
Šťastně až navěky
Život je příliš krátký

SOUČÁST TVÉHO SVĚTA

Součást tvého světa
Navždy tvůj
Příběh jednoho léta

NIKDY NA MĚ NEZAPOMEŇ

Nikdy na mě nezapomeň

Připravujeme
Noc, kdy jsme se potkali

MYSTERY PRESS, 2025

ABBY JIMENEZ

Nikdy na mě nezapomeň

přeložila

MONIKA PAVLISOVÁ

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Poprvé vydáno v USA pod názvem „Say You'll Remember Me“ v roce 2025 u Forever (divize nakladatelství Hachette Book Group). Hachette Book Group je součástí skupiny společností spadající pod Hachette Livre.

Copyright © Abby Jimenez, 2025
Translation © Monika Pavlisová, 2025
Cover Illustration © Dana Lédl, 2025
Book Design © Barbara Zemčík, 2025
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-949-2 (pdf)

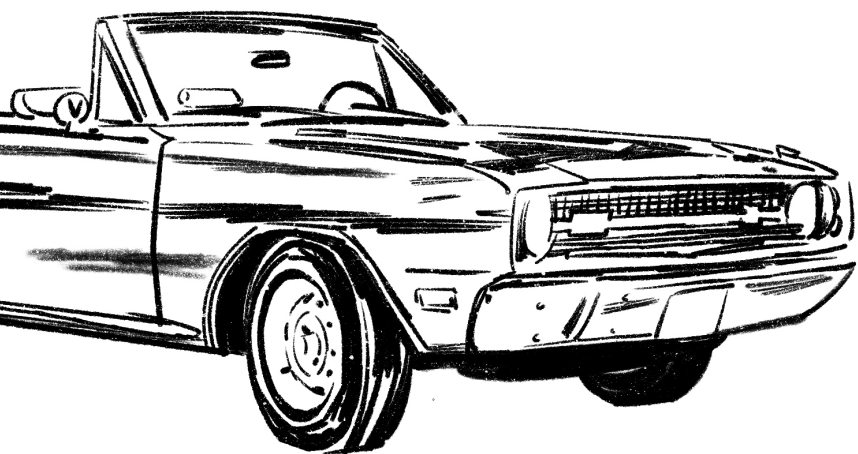
PRO LILII.

Nikdy na tebe nezapomeneme.

POZNÁMKA AUTORKY

Všechny mé knihy jsou romantické a zábavné, ovšem i přesto se v tomto příběhu objevují určitá témata, která by mohla některé čtenáře zneklidnit. Pokud takové varování považujete za spoiler a nepotřebujete ho, vynechte prosím následující odstavec a pusťte se rovnou do čtení.

V této knize najdete detailní popis člověka trpícího pokročilou demencí. Objevují se zde zmínky o nevěrném partnerovi vedlejší postavy, o dávném zneužívání dětí – fyzickém i duševním. Zmínky o týrání zvířat, krutosti, zanedbávání a smrti. Je zde scéna, ve které se jeden pes ocitne ve smrtelném nebezpečí. (Ten pes nezemře. Pes hlavní postavy NIKDY nezemře.) A také dojde k náhlému úmrtí vedlejší postavy se srdečním onemocněním mimo hlavní děj.

JEDNA

Xavier

„Co že to po mně chcete?“ zeptal jsem se.

Žena ve středním věku stála z druhé strany vyšetřovacího stolu. Mezi námi seděl pes. Díval se střídavě na mě a na ni, jako by našemu rozhovoru rozuměl. Pro jeho vlastní dobro jsem upřímně doufal, že nerozumí.

„Chci, abyste ho uspal,“ pronesla.

„Je zdravý,“ namítl jsem.

„Já vím,“ opáčila a smutně se na něj podívala. „Máma se o něj opravdu moc hezky starala, než umřela.“

„Tak proč?“

Dramaticky si povzdechla. „Takhle si to přála. Nechtěla, aby musel žít zbytek života bez ní. Strašně moc by mu chyběla.“

„Může si zvyknout na někoho jiného.“

Zavrtěla hlavou. „To si nemyslím. Je moc starý.“

„Jsou mu čtyři.“

Podívala se mi zpříma do očí, jako by se se mnou chystala pohádat o prošlý slevový kupon.

„Tak podívejte,“ spustila. „Budu k vám upřímná. To, že jsem tady, je z mé strany kompromis. Manžel ho chtěl zavézt do lesa a zastřelit ho, abychom ušetřili těch tři sta dolarů. Já mu řekla, že to není humánní a že by máma chtěla, aby odešel v klidu, takže proto jsme tady. Ale jestli to neuděláte, udělá

to on – a on není bůhvíjaký střelec. Nejspíš to bude chtít víc pokusů.“

Zíral jsem na ni prázdným pohledem. Přesně kvůli tomu jsem nenáviděl lidi. Byli ta nejhorší zvířata na téhle planetě.

Pes ke mně zvedl smutné oči. „Eutanazie stojí čtyři sta dolarů,“ řekl jsem.

Nestála. Stála tři sta. Pro všechny, kromě ní.

Souhlasila s cenou a já si vzal psa a udělal, co bylo třeba.

O hodinu později jsem seděl vzadu v kanceláři a zapisoval detaily návštěvy. Celá ta událost mě rozhodila víc než obvykle.

Tina, jedna z mých veterinárních asistentek, stála nade mnou se založenýma rukama a plamenným výrazem v očích.

„Co je?“ zeptal jsem se, aniž bych zvedl oči od počítače.

„Vy moc dobře víte.“

Střelil jsem po ní pohledem.

„Co jí mám jako dát, až si přijde pro jeho popel?“ ptala se s nakloněnou hlavou.

„Nemáte krb?“ chtěl jsem vědět.

„Ne.“

„Tak gril na dřevěné uhlí?“

Zamyšleně zkrabatila čelo. „Myslím, že je na plyn.“

Druhá asistentka, Maggie, otevřela skříň a založila složku. „Vždyť jsme spálili tělo toho psa z útulku, co to nezvládl. Toho křížence bernardýna,“ upřesňovala. „Tak jí můžeme dát jeho popel.“

„Dobře,“ souhlasil jsem. „Ale odsypejte jí jen půlku. Je toho moc.“

Tina škrábala velmi nemrtvého psa na bradě. „Jak se bude jmenovat?“ zeptala se.

„Netuším,“ zamumlal jsem a postavil se.

Začínala mě bolet hlava. Zaťal jsem zuby.

„Musíte ho nechat ostříhat“ pokračoval jsem. „Udělejte z něj knírače nebo tak něco. Zkrátka ať vypadá jinak.“

„Ale když on je tak roztomilý, když je huňatý!“ namítla Tina.

Významně jsem se na obě podíval. „Asi vám nemusím říkat, že za to, co jsem právě udělal, bych mohl přijít o licenci.“

Tina můj pohled opětovala s výrazem zbožňující úcty. „My to víme. Jste takový hrdina.“

Maggie si kousala ret a kývala.

Usmívaly se na mě. Vlastně úplně zářily.

To mě vytočilo ještě víc.

„Toho psa nefotťe. Žádné sociální sítě. Neříkejte mu jménem. O tomhle se nesmí nikdo dozvědět, ani náznakem.“

„Vezmeme si to tajemství *do hrobu*.“ Tina si přitiskla ruce na prsa.

„Já budu kvůli vám klidně lhát u soudu,“ přidala se Maggie. „Normálně dám ruku na *Bibli* a to všechno.“

Tina empaticky kývala. „Já vím, že to nerad posloucháte,“ pokračovala Maggie, „ale jste opravdu jeden z nejlepších lidí, co znám, doktore Rushi. Je čest pro vás pracovat.“

Zamračil jsem se. Neměl jsem rád pochlebování ani chválu.

Měl jsem ale rád psy. Měl jsem rád všechna zvířata, ale psy obzvlášť. Nezasloužili jsme si je – a někteří lidé si je zasloužili ještě méně než jiní.

„Máte ještě jednoho pacienta v ordinaci číslo šest,“ změnila Maggie téma. „A bůh vám žehnej, doktore Rushi.“

Naposledy jsem jí věnoval naštvaný pohled a potom jsem si od ní vzal tablet, který mi podávala. Usmívaly se za mnou, když jsem odcházel.

Nikomu to neřeknou. Důvěřoval jsem svému týmu natolik, že bych jim svěřil i svůj život – nebo v tomto případě svou licenci. Ale ty řeči kolem jsem fakt nepotřeboval.

Se zprávou na displeji tabletu jsem vešel do ordinace číslo šest. Pacientem bylo opuštěné kotě, nalezené před pár hodinami v hromadě dřeva.

„Jsem doktor Rush,“ zamumlal jsem, aniž bych zvedl oči.

Umyl jsem si ruce a otřel je papírovým ubrouskem. Potom jsem se otočil k ženě, která v ordinaci seděla. Překvapeně jsem se zarazil.

Byla nádherná. Asi stejně stará jako já, možná dvacet osm, dvacet devět. Dlouhé černé vlasy, hnědé oči. Příjemné křivky.

Kotě přinesla v podprsence. Spalo jí ve výstřihu s bradou opřenou o lem trička.

„Zdravím, doktore,“ postavila se. „Hned ji vytáhnu. Myslím, že je to ona. Ale v poznávání droboučkových kotátek nejsem moc dobrá.“

Vytáhla z výstřihu maličkou bílo-hnědou chlupatou kuličku a položila ji na stůl mezi námi. Kulička předla.

Nejspíš bych taky předl, kdybych byl tam, kde ona.

Odkášlal jsem si a začal s vyšetřením.

„Je jí asi pět týdnů,“ řekl jsem tiše.

Dásně kotěte vypadaly dobře, byly růžové, oči mělo nezastřené. Bylo podvyživené. Nemělo blechy. Podíval jsem se do uší. Našel jsem roztoče, ale nic hrozného. Prohmatal jsem břicho. Ohnul jsem mu nohy a přejel prsty po páteři, abych našel případné abnormality.

Ta žena mě pozorovala. Nedokázal jsem to vysvětlit, ale přivádělo mě to do rozpaků.

A mě *nikdy* nic nepřivádělo do rozpaků.

Z nějakého důvodu mě ale její pohled přiměl přemýšlet o tom, jestli jsem se ráno oholil.

Cítil jsem to kotě. Vonělo jako ona. Jako květina.

„Necháte si ji?“ zeptal jsem se.

Opřela se o vyšetřovací stůl. „Tak určitě. S vyšší mocí přidě-
lující lidem kočky si člověk nezahrává.“

Zacukaly mi koutky.

„Dívala jste se kolem?“ ptal jsem se a přitom stetoskopem poslouchal plíce kotěte. „Jestli tam nejsou další?“

„Jistě. Bylo tam jen tohle.“ Zamrkala na mě přes dlouhé řasy a usmála se.

Zrychlil se mi tep. Bože, ta ženská byla nádherná. Stálo mě obrovské úsilí předstírat, že jsem si toho nevšiml.

Vrátil jsem stetoskop kolem krku a chystal se změřit kotě-
ti teplotu. Dělal jsem, že mě vůbec neznervózňuje její upřený
pohled.

Zvedl jsem ocásek a strnul.

Podíval jsem se na ni a ona můj pohled opětovala. „Co je?“

„Budu muset udělat ultrazvuk.“

Za hodinu a půl jsme měli výsledky všech vyšetření a já se
chystal sdělit jí špatnou zprávu.

„To kotě má vrozenou vadu,“ začal jsem. „Jmenuje se to at-
resia ani. Je to vada, kdy se nevyvine rektum a anus.“

Mrkala střídavě na mě a na kotě, které si strčila zpátky do vý-
střihu. „Promiňte. Cože?“

„Nemá funkční anus ani rektum.“

Vyvalila oči. „Vy se mi snažíte říct, že to kotě nemá prdelku?“

„Přesně to se vám snažím říct.“

Vytáhla kotě, zvedla mu ocásek a spadla jí brada. Na místě,
kde měl být řitní otvor, bylo malé holé místočko, ale otvor upro-
střed nebyl ani tak velký jako píchnutí špendlíkem. Pokud se
člověk nedíval přímo na něj, klidně to mohl přehlédnout.

„Ale... ona kakala,“ namítala. „Byla na kočkolitu.“

„Vytvořila se jí rektovaginální píštěl. Výkaly prochází po-
chvou. Má v břiše parazity, takže je stolice řídká. To je taky

nejspíš důvod, proč tak dlouho přežila. Chirurgický zákrok by to mohl dát do pořádku. Ale já to nedělám. Musela by za specialistou, certifikovaným veterinárním chirurgem.“

Kývla. „Tak jo. A kolik to stojí?“ zajímalo ji.

„Počítám mezi pěti a deseti tisíci dolary.“

Znovu jí spadla brada.

„Já bych doporučil uspat ji,“ pronesl jsem.

Chvilku studovala vzory na podlaze a potom se pohledem vrátila ke mně. „Ale... ona je šťastná. Je to šťastné kotátko. Ne-nechám ji uspat.“

„Slečno... promiňte, jak se jmenujete?“ zeptal jsem se.

„Samantha. Diazová.“

„Slečno Diazová, před vámi jsou dva možné scénáře. Ucpou se jí střeva, bude trpět a zemře. Nebo se jí rozvine infekce, bude trpět a zemře. I v případě operace je prognóza přinejlepším nejistá. Bude potřebovat nonstop péči až do úplného uzdravení...“

„Pracuju z domova. To zvládnu.“

„Často dochází k dalším komplikacím, které si vyžádají další investici. Pokud nejste schopna nebo ochotna zajistit jí potřebnou operaci, důrazně doporučuji eutanazii.“

Přitiskla si kotě k hrudníku. „To *nemůžu*.“

„Mám vás tedy doporučit k chirurgovi?“

„Nemám tolik peněz. Nemohl by mi pomoci nějaký útulek?“

„Sezóna kočičích vrhů právě vrcholí,“ informoval jsem ji.

„Útulky jsou přecpané k prasknutí. A za cenu, za kterou se chcete *pokusit* zachránit tohle jedno kotě, mohou zachránit stovky jiných. Určitě můžete několik útluků kontaktovat a požádat o pomoc, ale podle mě je nepravděpodobné, že by měly tolik peněz k dispozici. Doporučuji ji uspat,“ opakoval jsem. „Hned. Než začne trpět bolestmi. Chcete se ještě na něco zeptat? Pokud ne, můžu vám dát pár chvil na rozloučení.“

Zírala na mě. „Já tu kočku *nenechám* uspat.“

Možná že to otrávené bodnutí, co jsem v tu chvíli ucítil, byla jen přehnaná reakce. Možná jen končil těžký den na konci těžkého týdne a já byl frustrovaný kvůli psovi, kterého jsem ošetřoval předtím. Každopádně jsem své podráždění nedokázal skrýt.

Založil jsem si ruce na prsou. „Proč se tedy obtěžujete chodit sem a žádat můj odborný názor, když ho potom odmítáte akceptovat?“

Mrkala na mě. „Musí přece být i jiné možnosti...“

„Nejsou. Tak jaký máte plán?“

„Já... nevím...“

„Takže ji necháte trpět. Chápu.“

Šokovaně na mě zírala s otevřenou pusou. Bylo mi to jedno.

Za dveřmi téhle ordinace jsem už viděl snad každé zlo, jaké si člověk umí představit. Nejvíc ze všeho jsem byl ale unavený sobectvím a obecnou hloupostí, jaké jsem tu viděl denně. Nechávali tu uspat zvířata, která měla žít, a nechávali trpět ta, která už dál žít neměla. Zanedbávali je a týrali, nekastrovali je, takže všechny útulky byly přeplněné, odhazovali je, když je přestala bavit, opouštěli je bez ohlednutí. Hloupost z dobrých pohnutek je pořád hloupost. Chystá se prodlužovat utrpení tohoto zvířete. Štvalo mě to a z nějakého důvodu mě štvalo i to, že mi to kazilo názor, který jsem si na ni udělal. A to mě možná štvalo ze všeho nejvíc.

„Ještě něco?“ zeptal jsem se. „Nebo jsme skončili?“

V očích se jí zablesklo. „Řekl vám už někdy někdo, že byste měl zapracovat na svém přístupu k pacientům?“

„Vlastně ano, už jsem to slyšel,“ opáčil jsem a odešel od vyšetřovacího stolu. „Ozvěte se, až přestane jíst, roztáhne se jí žaludek a její agonie bude pro vás dostatečně velká na to, abyste

byla schopná udělat těžké rozhodnutí, které patří k vlastnictví zvířete.“

Vyšel jsem na chodbu.

Ona vyrazila za mnou.

„Proč myslíte, že ty peníze nedokážu vybrat ve sbírce?“ vyštěkla mi do zad.

Odfrnul jsem si. „Lidská povaha?“ Cestou z ordinace jsem vykulené Maggie podal tablet.

„Lidi jsou v jádru dobří,“ volala za mnou. „*Chtějí pomáhat.*“

Otočil jsem se a zafixoval ji pohledem. „Lidi jsou v jádru kre-téni.“

„Jo?“ planula. „No, vy teda rozhodně.“

Stála tam s rudými tvářemi a kotě jí vystrkovalo hlavu z výstřihu. Sexy.

Nevím, proč mě zrovna tohle v tu chvíli napadlo, ale na nic víc jsem nedokázal myslet.

„To je asi fér,“ řekl jsem.

Šel jsem do své kanceláře a zavřel za sebou dveře.

„Ty jsi to vážně dokázala,“ hlaholila Jeneva.

„Nic mě nemotivuje víc, než když mi někdo řekne, že něco nedokážu.“

Moje sestra se na druhém konci linky rozesmála.

Od návštěvy u doktora Kreténa uplynuly čtyři dny. Na účtu ve sbírce jsem měla už skoro devět tisíc dolarů.

Bobina si hrála s kuličkou, ve které byla schovaná rolnička. Uhodila do ní packou, honila ji po podlaze a potom po ní skočila. Cestou na gauč jsem se na ni usmála.

„Napadlo tě, že z toho bude virál?“ zeptala se Jeneva.

Pokrčila jsem rameny. „Nikdy si tím dopředu nemůžu být jistá. Ale trochu jo. Roztomilé malé zvířátko v nouzi, jasné volání o pomoc, chytlavý slogan.“

„Bobina potřebuje bobkovou dráhu. To bylo vážně geniální...“

„Živím se tím.“ Dosedla jsem na gauč se svou ledovou kávou.

„Doufám, že to uvidí,“ ozvalo se ze sluchátka.

„Taky doufám, že to uvidí. Debil. A víš, co je ještě horší?“

„Co?“

„Že byl neskutečně sexy. A když začal být protivný, najednou byl ještě přitažlivější. Proč jsem taková?“

Jeneva cinkala talíři. „Napsala jsi mu špatnou recenzi?“

Přehodila jsem si přes nohy deku. „Ale ne. Víš, vlastně jsem si ho vybrala proto, že měl tak dobrá hodnocení. A ve všech bylo varování, že je vážně úžasný, ale mrzout jako nějaký náladový zaříkávač zvířat nebo tak něco.“

„Prostě máme rády otrávené a mocné muže,“ pronesla roztržitě.

„Já jsem rozuměla, co se mi snažil říct, jen nemusel být tak hrubý. Vlastně nechápu, proč jsou bílí chlapi vždycky protivní. Žijeme v patriarchátu. Ty jsi členem té nejvíc privilegované skupiny na celém světě. Nemusíš chodit ke svému autu s klíčky propletenými mezi prsty jako Wolverine a tvoje tělo patří jen tobě, tak proč máš k tomu všemu ještě neustále špatnou náladu?“

„Jak vypadal?“ zeptala se.

„Jako kdyby se Rhysand z *Dvora trnů a růží* zhmotnil do skutečného chlapa,“ dala jsem do pusy brčko.

„Nene...“

„Přísahám. Počkej, najdu ho na googlu, určitě tam budou fotky.“

Přepnula jsem hovor na reproduktor a do vyhledávače napsala *veterinář Xavier Rush*.

Vyskočil na mě obrázek z webové stránky Asociace amerických veterinárních lékařů, na němž držel cenu, kterou dostal jako uznání za hromadu hodin věnovaných ošetřování zvířat z útulků zdarma.

Vypadal podrážděně, jako by tam ani nechtěl být. Byl hezký, ale tvářil se jako rukojmí.

„Koukej,“ řekla jsem a poslala jí snímek obrazovky.

„No jo...,“ zhodnotila.

„Jestli si na halloween nevytetuje netopýří křídla, je to vážně promarněná příležitost,“ komentovala jsem.

„Myslíš, že se usmívá aspoň na psy?“

„Nejspíš ne.“

„Moje toxická stránka spočívá v tom, že věřím, že bych ho mohla změnit,“ vzdychla.

„Ha. Moje toxická stránka je v tom, že je mi fuk, jestli bych ho mohla změnit.“

Rozesmála se.

V pozadí jsem slyšela, že do místnosti vešla máma.

„Pozdravuj ji,“ poprosila jsem.

„Samantha tě zdraví.“

„Kdo?“ ptala se máma.

„Samantha,“ zopakovala Jeneva.

Následovalo ticho. Máma mě nepozdravovala.

Snažila jsem se zklidnit své rozbouřené emoce a přitom zírala na Bobinu.

„Jak se má?“ zeptala jsem se.

„Dobře.“ A potom mluvila k mámě.

„Dělám ti večeri. Budou špagety. Ne, nemusíš mi pomáhat, zvládnou to.“

Zašátrala jsem rukou pod gaučem a vytáhla laptop, abych zkontrolovala stav Bobinina konta ve sbírce. Tohle byl celý týden hlavní zdroj mé radosti. Jasně, i to kotě. Ale ta sbírka byla pro mě úspěch na více frontách najednou. Za prvé jsem mohla zachránit své koťátko, pak se mi taky vrátila víra v lidskost, a ještě navíc to znamenalo, že se doktor Kretén spletl, což byla, pravda, dost škodolibá radost, ale i tak mě to těšilo.

Stránka se načetla a já se usmála. Už tam bylo skoro deset tisíc. Byla jsem tak blízko, že jsem mohla začít Bobině plánovat operaci. A taky už byl nejvyšší čas. Za šest týdnů pojeďu do Kalifornie a Bobinu budu muset vzít s sebou, takže bude nejlepší, aby se začala uzdravovat co nejdřív.

„Těším se, až uvidíš dům,“ řekla Jeneva. „Hodně jsme ho upravili.“

Znovu jsem uslyšela mámu.

„Budeme mít špagety, mami,“ opakovala Jeneva. „Ano. Vařím ti večeri. Ne, jen si sedni, nemusíš mi pomáhat. Zvládnou to.“

Odtáhla jsem si telefon od tváře, jako by mohla slyšet můj výraz. Potom jsem znovu aktualizovala stránku, abych viděla současný stav.

Někdo právě daroval pět set dolarů.

Narovnala jsem se.

Většina lidí darovala pětadvacet. Někteří padesát. Pár dárců mi věnovalo sto dolarů. Ale nikdo ještě nepřispěl tolik. Podívala jsem se na jméno a málem mi vypadly oči z důlků.

Jeneva musela slyšet, jak lapám po dechu. „Co se stalo?“ zeptala se.

„Ten protivný veterinář,“ vydechla jsem. „Právě daroval spoustu peněz na můj účet ve sbírce.“

„Vážně?“

„Ano!“

Přečetla jsem si zprávu. Byla tam má nejoblíbenější tři slova.

XAVIER: Měla jste pravdu.

„To vypadá příšerně,“ zkonstatoval jsem.

Tina pokrčila rameny. „Řekl jste, že má vypadat jinak. Vypadá jinak.“

Můj pes s tím nejpitomějším sestřihem, jaký jsem kdy viděl, se na mě usmál. Měl bradku jako knírač a oholené nohy jako pudl. Určitě by se cítil trapně, kdyby mu na tom ovšem záleželo.

Vydechl jsem. Ošklivý bylo lepší než mrtvý.

„Jméno pořád nemáte?“ zeptala se Tina.

„Ne. Čekám, až mě něco osloví,“ řekl jsem.

Od jeho „smrti“ uplynul víc než měsíc. Před několika týdny si tu jeho panička vyzvedla popel po tom bernardýnovi. Usoudil jsem, že už nebude mít důvod se sem vracet, a tak jsem si psa bral s sebou do práce, aby nemusel být doma sám. Potřeboval proto nový sestřih, když dostal novou identitu – a taky potřebuje nové jméno. Zatím jsem na něj pořád volal tím původním, ale kdyby měl vyrazit někam na veřejnost, moc by to nefungovalo.

„Takže si ho tedy definitivně necháte?“ zajímala se.

„Myslím, že nemám jinou možnost. Asi ho těžko můžu nabídnout na internetu k adopci.“

„Nemohl by si ho vzít nějaký váš kamarád?“

„Ne.“

Podrbala psa za uchem. „Je to hodný pejsek.“

„Všichni jsou hodní,“ ucedil jsem.

Zakručelo mi v břiše. Podíval jsem se na hodinky. Dvě hodiny. Zase jsem vynechal oběd.

Ve své praxi jsem byl jediný doktor. Pokud nějaký pacient potřeboval ošetřit na poslední chvíli, nerad jsem ho odesílal na pohotovost, když to nebylo absolutně nezbytné. A to znamenalo, že jsem občas přišel o svoji pauzu – vlastně jsem o ni přišel skoro každý den.

Tina jako by mi četla myšlenky. „Přinesly jsme vám kuřecí enchiladas. Jsou v lednici.“

„Děkuji,“ řekl jsem.

Pořád mě v práci krmily. Dělo se to tak často, že jsem jim začal za nákupy potravin platit. Otevřel jsem laptop, abych odpověděl na e-maily, a můj pes se mi usadil po boku a položil mi hlavu na stehno.

„Takže dneska večer jdete s Chrisem na tu akci?“ Tina se opírala o futro.

„Takový je plán,“ odpověděl jsem, aniž bych zvedl oči.

„Pořád je nezadaný?“

„Pokud vím.“ Chris, Mike, Jesse, Becca – to byli mí nejlepší kamarádi, prakticky rodina.

„Měl byste se ho zeptat, jestli by se nechtěl seznámit s mou sestrou,“ pokračovala. „Zrovna se rozešla s tím mladým pastorem.“

„Chris nemá na randění čas,“ poznamenal jsem, zatímco jsem si pročítal e-mail o vakcinační klinice pro psy z útulku. „A já nemám čas nechat se do toho zatahovat.“

„A co Mike?“ zeptala se naprosto neochvějně. „I když ten je možná až moc svalnatý. To nevím, jestli by se jí líbilo. Škoda že Jesse už není sám, ten by pro ni byl dokonalý. Oba pracují

ve financích, věděl jste to? Ale Chris je lékárník, a to je taky hodně dobré. A taky rád čte a ona taky. Vsadím se, že by si rozuměli, měl byste se ho zeptat.“

Jak tyhle dívky zvládaly udržovat přehled o mých kamarádech z těch pár jejich návštěv tady a omezených informací, které jsem jim dal, to nikdy nepochopím.

Maggie vpadla do místnosti. „Doktore Rushi!“ lapala po dechu. „Je tu ta paní!“ šeptala naléhavě.

Mrkal jsem na ni. „Jaká paní?“

Měla oči vyvalené dokořán. „Ta paní s kočičkou bez prdelky.“

Ztuhnul jsem. Samantha.

Když jsem před měsícem poslal příspěvek do sbírky, dostal jsem obecný e-mail s poděkováním – a nic víc jsem taky nečekal. Nepřispěl jsem jí s nadějí, že mě bude kontaktovat. Ty peníze jsem poslal, abych pomohl a omluvil se. Ale od té doby uplynulo už tolik času...

„Co chce?“ zeptal jsem se.

„Vyšetření?“ pípala Maggie. „Říkala, že s tou kočičkou poletí letadlem a potřebuje na to zdravotní průkaz a sedativum.“

A proč by s tím chodila *za mnou*?

Posledních šest týdnů mi události našeho setkání běžely neustále hlavou v nekonečné smyčce a já to nemohl nijak zastavit.

Choval jsem se hrozně. Moje chování bylo neprofesionální a ničím nevyprovokované. Byla to jen kulminace vyčerpání a obecné únavy z jednání s jinými lidskými bytostmi, ale odčinil jsem to, a to mi obvykle stačilo, abych se přes to přenesl.

Tohle jsem ale nějak nemohl setřást a nevěděl jsem proč.

Ne. *Věděl* jsem proč. Kvůli ní.

Obvykle mi bylo úplně jedno, jak mě ostatní lidé hodnotili. Byl jsem emočně vyprahlý. Vždycky jsem takový byl. Měla svaté právo mi říct, co mi řekla. Ani nebyla první, od koho jsem něco

podobného slyšel. Ale od téhle ženy mě to z nějakého důvodu zasáhlo víc. Vadilo mi, že jsem ji zklamal.

Kvůli ní jsem se těch posledních pár týdnů snažil být na lidi milejší. Jako by se to mohla nějak dozvědět, že jsem se na někoho utrhl, a zklamalo ji to, což bylo směšné z tisíce různých důvodů, ale i tak jsem se snažil.

A teď byla tady.

Šel jsem na záchod a zkontroloval si vlasy. A potom jsem se sám na sebe rozčílil proto, že jsem si šel zkontrolovat vlasy, protože ona se sem přece nepřišla podívat na mě. Přišla, abych se podíval na její kotě. Vyšel jsem ze záchodu a vyrazil rovnou do chodby, abych to měl za sebou, ale vzápětí jsem se otočil a zamířil zpátky. „Která ordinace?“

Maggie už na mě čekala. „Dva.“

Znovu jsem vyrazil. A zase jsem se vrátil.

„Tablet,“ ucedil jsem.

Maggie tam stála, usmívala se a podávala mi tablet, jako by věděla, že přijdu. Přimhouřil jsem oči, vzal si ten tablet a odešel.

Když jsem otevřel dveře do ordinace číslo dva, Samantha seděla úplně na stejném místě jako posledně a kotě měla zase ve výstřihu.

„Dobrý den, doktore Rushi,“ řekla ironicky.

Nádherná. Ještě krásnější než posledně.

„Slečno Diazová,“ odpověděl jsem tiše.

Šel jsem si umýt ruce hlavně proto, abych získal trochu času, než spolu budeme mluvit.

Když jsem se k ní znovu otočil, usmívala se na mě. „Chcete vidět prdelku moje kočičky?“

Odfrnul jsem si. Potom jsem se narovnal a odhodil papírovou utěrku do koše. „Vlastně bych ji opravdu rád viděl.“

Vytáhla kotě z podprsenky a podala mi ho.

Postavil jsem ho na vyšetřovací stůl a zvedl ocásek. Povytláhl jsem obočí. „Ta prdelka vypadá fantasticky.“

„Že joooo?“ zubila se.

Stálo mě hodně sil tvářit se neutrálně.

„Chirurg, který ji operoval, řekl, že ta deformita není tak hrozná, jak jsme mysleli,“ vyprávěla a přitom sledovala, jak Bobinu vyšetřuji. „Zvládla to skvěle, netrpí inkontinencí ani ničím jiným.“

„A střevní peristaltika je normální?“ zeptal jsem se, když jsem prohmatával bříško.

„Jasně.“

„Kolikrát denně kaká?“

„Dvakrát nebo třikrát,“ odpověděla.

„A jak to vypadá?“

„Přinesla jsem vám fotku, protože jsem prostě *věděla*, že to budete chtít vidět.“

Vytáhla telefon, přejela prstem přes displej a ukázala mi fotku. Moudře jsem pokýval. „Skvělé.“

Když jsem vyšetřoval zuby a oči kotěte, cítil jsem její upřený pohled.

Kotě stále vonělo po jejím parfému. A mně se to opět moc líbilo.

Vrátila telefon do kabelky a opřela se o zed'. „Mimochodem, přijímám vaši omluvu,“ řekla.

Podíval jsem se na ni. „Mýlil jsem se. Umím přiznat, když nemám pravdu. Podcenil jsem lid internetu.“

„Ne, podcenil jste *mě* a to, jak bláznivá umím být, což je horší.“

Nedokázal jsem potlačit úsměv.

Vzal jsem si stetoskop a poslouchal srdce a plíce Bobiny.

„Vybrala jste víc, než jste potřebovala,“ konstatoval jsem.
„Co jste udělala s tím zbytkem?“

„Všechno jsem věnovala útulku *Klubko kousavých koček*.“

Pověsil jsem si stetoskop kolem krku. Udělala mi radost.

„Myslím, že si vede moc dobře,“ řekl jsem. „Vystavím jí certifikát pro leteckou společnost. A dám vám pro ni něco na cestu.“

„Díky.“

Potom čekala a její výraz říkal: *A dál?*

No jo, co dál?

„Šla byste se mnou na rande?“ zeptal jsem se.

„Jasně,“ vůbec se nad tím nezamyslela. „Ale musíme jít dneska. Zítra odlétám.“

„Mám vás vyzvednout, nebo se někde sejdem?“

„Vyzvedněte mě.“

„V půl sedmé?“

„To zní dobře,“ souhlasila. „Číslo na mě máte v Bobinině složce.“

Podal jsem jí kotě, ona si ode mě vzala zdravotní certifikát, který mi přinesla k vyplnění, a já odešel.

Vzadu jsem potkal Tinu. „Bude potřebovat recept na gabapentin a očkovací průkaz. Já zatím vyplním to potvrzení.“

Mluvil jsem na Tinu, ale mezitím už jsem v tabletu hledal Samantino číslo.

„Pane bože, on se usmívá,“ hlesla Tina.

Prudce jsem zvednul hlavu. „Cože?“

Pozorovala mě s vykulenýma očima. „Vy se usmíváte.“

„On se usmívá.“ Maggie zapomněla zavřít pusu. „To ona? Ona se vám líbí??“

Neměl jsem šanci odpovědět. Tina zalapala po dechu a začala poskakovat po místnosti. „Ona se mu líbí!“

„Přestaňte. To není pravda.“

Maggie na mě mířila ukazováčkem a točila s ním dokola.
„Áááále jo jo! My to poznáme.“

Obě jsem si je měřil pohledem. Potom jsem se otočil, odešel do své kanceláře a zavřel za sebou dveře. Postavil jsem se ke stolu a přejel si rukou přes pusu.

Vyčítal jsem si, že jsem řekl, že se mi nelíbí. Nebyla to pravda. Vrátil jsem se za nimi.

„Líbí se mi. Večer jdeme na rande. Dál už se o tom nechci bavit, o nic nejde.“

Očividně ale o něco šlo. Obě začaly pištět.

„Není to moje první rande,“ hájil jsem se.

„Jé, to my víme,“ zářila Maggie. „Ale tentokrát je to jiné.“

„Proč?“

„Řekla vám, že jste kretén.“

Zafuněl jsem.

„Normálně bych vám řekla, ať nejste tak vážný a děsivý, ale jí se to evidentně líbí,“ vykřikovala Tina.

„Děkuju, ale já vaše rady nepotřebuju. Nemám problém najít někoho, kdo se mnou chce jít na rande,“ tišil jsem ji.

A byla to pravda, neměl jsem s tím problém. Nechápu, co je tak rozrušilo.

„Chodíte na rande se specifickým typem žen,“ informovala mě Maggie.

„Opravdu?“ nijak mě to nepobavilo.

„Vaše slečny jsou vždycky absolutní špička,“ pokračovala Maggie. „Absolventky těch nejlepších univerzit, dokonale oblečené, bez špetky smyslu pro humor. Vy jste citlivý a hloubavý, kdežto ony jsou vždycky vzteklé a zuřivě něco ťukají do svých telefonů, protože jsou generální ředitelky velkých podniků nebo právníčky nebo tak něco, s pevně utaženým culíkem...“

„Jo! Ty culíky!“ skočila jí Tina do řeči. „Vždycky mají ten culík!“

„Ta poslední culík nenosila,“ namítl jsem už trochu našťavaně.

„Ne. Ale vyzařovala culíkovou energii,“ nedala se Tina.

„Potřebujete někoho, kdo se s vámi bude hádat,“ pokračovala Maggie v analýze. „A uvolní vás.“

„Někoho, kdo je milý, ale ne až moc,“ navázala Tina. „Na ty moc milé jste příliš děsivý.“

Odfrknul jsem si. „Já nejsem děsivý.“

Obě mi věnovaly pohled, který říkal *ááách, ten prostěáček*.

„Moc často se neusmíváte, drahoušku,“ podotkla Maggie.

„A taky jste hodně vysoký,“ doplnila ji Tina. „Nemůžete se mračit, když jste vysoký. Působí to děsivě.“

„Kam ji vezmete?“ zeptala se Maggie.

„Mělo by to být někde na veřejnosti,“ navrhla Tina. „Jste moc velký a zamračený na to, abyste ji na první rande pozval někam na odlehlé místo.“

Podíval jsem se na ni. „Opravdu je můj obličej takový problém?“

Obě sykavě nasály vzduch skrz zuby.

„Tak trochu?“ pípala Tina. „Víte, koncepčně je to v pohodě. V romantické knížce byste byl stoprocentně alfa upír,“ vysvětlovala. „To je vážně dobré.“

„Spíš vlkodlak,“ opravila ji Maggie. „Dost vrčí.“

„Vlkodlak,“ opáčil jsem.

„Ne...“ Tina nesouhlasila, ale mluvila k Maggie, ne ke mně. Dramaticky se odmlčela. „Rhysand.“

Maggie zalapala po dechu. „No jasně! Protože je chladný jak led a hezký a vypadá nebezpečně.“

„Vždyť je mu i podobný. No ne, kdyby byl Rhys člověk?“ pokračovala Tina.

„Pane bože, no absolutně,“ Maggie se celá rozplývala.

Mlely páté přes deváté, skákaly si do řeči a já je jen pozoroval a ani trochu se nebavil.

„Než se vy dvě domluvíte, které z těch fiktivních monster vám nejvíc připomínám, vrátím se zpátky do práce.“ Významně jsem se na ně podíval. „Bylo by milé, kdybyste se výhledově také vrátily k práci.“

Ani jedna z nich nepřestala mluvit, momentálně probíraly nějaké víly s netopýřími křídly.

Zavřel jsem se v kanceláři, aby mi nekladly žádné další otázky, a začal jsem zpochybňovat své plány, kam Samanthu vzít.

Nepomohlo to. Tak jsem začal zpochybňovat už předtím zpochybněné plány.

Obvykle se rozhoduji rychle a sebevědomě a často správně. Z nějakého důvodu jsem si ale v tomto případě nebyl jistý.

Nevím proč, ale cítil jsem, že u Samanthy budu mít jen jednu šanci. A ta šance mi připadala důležitá. Možná proto, že to rande už samo o sobě byla druhá šance?

A co jako myslely tím, že se neusmívám? Usmívám se.

Podíval jsem se na fotku nás tří ze slavnostního otevření kliniky před dvěma lety, kterou mi Maggie postavila v rámečku na stůl. Byl to jeden z nejšťastnějších dnů v mém životě.

No jo, tak možná se moc neusmívám.

Asi bych na tom měl zapracovat.

Zafuněl jsem. Vzal jsem telefon a zavolaal Becce, přítelkyni Jesseho. Zvedla to po druhém zazvonění. Podle zvuků v pozadí si asi právě kupovala něco k jídlu – slyšel jsem tlumený hlas, který ji vybízel, ať popojede k dalšímu okénku.

„Xaviere?“

„Ahoj. Můžu se tě na něco zeptat?“

„Jasně, o co jde?“

„Působím děsivě?“

Ticho.

„Haló?“ znejistěl jsem.

„Snažím se přijít na to, jak to říct mile.“

Třel jsem si spánky.

„Jsi velmi vysoký a moc se neusmíváš,“ řekla. „Občas působíš jako mrzout. Vlastně jsi takový mrzout, opravdu.“

Pevně jsem zavřel oči.

„Proč? Máš rande nebo tak něco?“ zeptala se.

Připadal jsem si jako bouřkový mrak. „Ano.“

„Chceš můj upřímný názor?“ pípala. „Jako opravdu upřímný?“

Nic jsem neřekl, tak pokračovala.

„Bud' sám sebou. Jestli ses dostal až takhle daleko, nejspíš má už nějakou představu o tom, kdo jsi. A když tě jednou někdo pozná, už tak děsivý nejsi.“

„Skvělé. Díky.“

„Myslím to vážně. Nejsi. Nejsi charismatický. Nebo okouzlující nebo extrovertní nebo zábavný nebo tak...“

„Jasně, chápu.“

„Ne, nech mě domluvit. Jsi spousta dalších věcí. Jsi spolehlivý a věrný. Stabilní a pracovitý a laskavý. Vždycky děláš správné věci a jsi morálně neskutečně na výši. A to jsou věci, na kterých záleží.“

Trochu jsem se uvolnil.

„Ještě nikdy ti nezáleželo na tom, co si ostatní myslí,“ konstatovala. „To musí být velké rande.“

Neodpověděl jsem.

„Vyrž chvilku, musím zaplatit kafe.“

„Nic víc už nepotřebuju. Díky za zpětnou vazbu,“ loučil jsem se.

„V pohodě.“

„Neříkej Mikeovi ani Chrisovi, že jsem volal,“ dodal jsem ještě. „Ani Jessemu.“

„Jasně, neřeknu, slibuju. Uvolni se a polož se do svého vnitřního sexy romantického hrdiny. Probud' v sobě Rhysanda.“

Jistě. Vůbec jsem netušil, co tím myslí. Ale řekl jsem si, že bych si toho chlapíka měl asi vygooglit, když už jeho jméno padlo dnes několikrát během deseti minut.

„Hodně štěstí,“ zazpívala.

Zavěsil jsem a zíral na fotku na zdi. Nebudu tlačit na pilu. Budu sám sebou.

A budu doufat, že se jí právě takový budu líbit.

ČTYŘI

Samantha

„Mám s tím chlapem rande.“

Jeneva zalapala po dechu. „S tím veterinářem? Jak se to stalo?“

„Pozval mě, když vyšetřoval Bobinu.“

Naposledy jsem pročísla řasy kartáčkem řasenky, zamrkala a poodstoupila od zrcadla v koupelně, abych se na sebe podívala. Nebylo to špatné, na to, že šlo o rande na poslední chvíli. Oblékla jsem si letní šaty a sandály. V kabelce jsem měla sluneční brýle a klobouk, co nosívám na pláž. Nevěděla jsem, jak moc „venku“ budeme.

„Máš sbaleno?“ zeptala se Jeneva. „Máš vůbec čas si takhle vyrazit?“

„Mám kompletně sbaleno. Večer bych neměla co dělat. A upřímně, nějaké rozptýlení celkem uvítám.“

„Kam tě pozval?“

Hledala jsem svou oblíbenou rtěnku. „Nevím. Zeptal se, jestli mám ráda lodě. Nechtěla jsem se moc vyptávat. A docela mě baví vzrušení z neznáma.“

„Jo, to vzrušení z neznáma stojí za spoustou vražd. Napiš mi, až budete na místě. Přijede pro tebe?“ ptala se.

„Jo. Ušetřím za taxík.“

„Pane bože. Jako bys nikdy neviděla krimi zprávy.“

Stiskla jsem rty. „Víš, že mám na lidi celkem dobrý instinkt. Měla bys mi trochu věřit.“

Bobina se mi otřela tváří o nohu, tak jsem ji zvedla a postavila na umyvadlo.

„No jo, tak pokud nebudeš nezvěstná, budu se na tebe zítra moc těšit,“ řekla mi Jeneva.

„Co máma?“

Následovala pauza. „Myslím, že až tě uvidí, bude to v pohodě.“

Další pauza. „Jo.“

Obě jsme věděly, že to nejspíš v pohodě nebude. Už nějakou dobu nebylo.

Naše máma trpěla demencí. Bylo jí padesát čtyři.

Celé to začalo před pár lety, když po malém úrazu hlavy začala mít problémy se soustředěním. Myslela si, že se jen pomaleji vzpamatovává z otřesu mozku nebo že je to mozková mlha způsobená menopauzou. Jenže potom se přidaly další věci. Opakovala otázky, začala se ztrácet – nabourala do palmy před supermarketem v Pasadeně, protože si spletla pedály.

Ted' si nepamatovala mé jméno.

Kvůli tomu jsem se tento týden chystala do Kalifornie.

Doufala jsem, že až přijedu, zlepší se to. Doma jsem už nebyla skoro osm měsíců, takže neměla šanci mě vidět. Tak to třeba mohlo být tím? Potřebovala jen kontext – až se mnou bude v jedné místnosti, všechno se jí vrátí.

V to jsme aspoň já i Jeneva doufaly.

„Jaké to je bydlet u babičky?“

„Divné,“ připustila. „Ale Braden i Holden ten dům milují.“

„Dům je hezký,“ hladila jsem své kotě. „Našla jsi nějaké ty šperky?“

„Vůbec nic. Hledala jsem celé týdny. Klukům jsem nabídla pět babek, když něco najdou.“

„A opravdu hledají?“ zeptala jsem se.

Odfrkla si. „Ne. Možná bych jim místo toho měla nabídnout extra herní kredity. To by se pak mohli začít snažit.“

Než se k mámě Jeneva nastěhovala, nějak dokázala ztratit všechny rodinné šperky. Snubní prstýnek po prababičce, rodinnou brož, která se dědila z generace na generaci, diamantový tenisový náramek, který jí dal táta k narozeninám, diamantové náušnice, její zasnubní prsten, snubní prsten – nenahraditelné vzpomínky zmizely někde v domě a naši největší šanci na jejich znovunalezení představovali jedenáctiletý a dvanáctiletý kluk s ADHD. S hledáním tohohle pokladu jsem chtěla začít hned, jak se tam dostanu.

„Kéž by mě bývalo napadlo ty věci schovat,“ povzdychla si Jeneva.

„To jsme nemohly tušit.“

Rozprašovačem jsem si na make-up nanasla fixační sprej.

Má sestra na druhém konci spojení zmlkla.

„Než přijedeš, musím ti ještě něco říct,“ ozvala se po chvíli do ticha.

Nechala jsem ruku klesnout dolů. „Neříkej mi, že ses dala zase dohromady se svým bývalým...“

„Co? Fuj, ne.“ Zarazila se. „To bych neměla říkat. Je to otec mých dětí. Ale ne.“ Představila jsem si ji, jak krčí rameny. „Táta musel na všechny dveře nainstalovat dětské zámky a alarmy,“ vypadlo z ní.

Spadla mi brada. „Kvůli mámě? Ona zase utekla?“

„Ano.“

Už jednou se to stalo, před pár lety, když mě přijela navštívit. Tenkrát to bylo poprvé, kdy jsme si uvědomili, že je to s ní horší, než jsme si mysleli. Měla infekci močových cest, o které jsme nic netušili, a ta ještě víc zhoršila její příznaky.

Byla dezorientovaná, nevěděla, kde je, a odešla z mého bytu. Našli ji nějací dva cizí lidé na autobusové zastávce.

Od té doby to neudělala. Teď se podle všeho její stav zhoršoval. Věděli jsme, že k tomu dojde. Ale začínalo to být děsivé. Nebezpečné aspekty té nemoci se objevovaly častěji.

„Pomáhají ty zámky?“ zeptala jsem se.

„Tak trochu, řekla bych. Zvládne je odemknout, ale trvá jí to. Většinou ji to frustruje natolik, že to vzdá, ale stejně ji musím pořád sledovat.“

„Není nějaké GPS sledovací zařízení, které bychom jí mohli dát?“

„Ona si je sundává. Táta zkoušel náhrdelníky, náramky. Dal jí airtag do boty, jenže ona si vždycky boty nebere. Nebo si nevezme obě.“

Musela jsem zavřít oči, abych zaplašila představu své krásné, sofistikované, *mladé* matky, jak odchází z domu bosa.

Pomalu jsem vydechovala. „Už brzo budu u vás a vy si budete moct trochu odpočinout.“

Pípla mi zpráva. Xavier psal, že čeká venku.

„Je tu,“ informovala jsem Jenevu. „Musím jít.“

„Pořád mi piš.“

„Budu.“

Zavěsila jsem a vteřinu zůstala sedět, abych se dala dohromady.

Po tom incidentu na autobusové zastávce jsem na mámu musela myslet pokaždé, když jsem ve zprávách zaslechla informace o nezvěstných osobách. O lidech, kteří někam odešli, ztratili se, někdo jim ublížil nebo je někdo unesl. Připadalo mi, že je máma jako přerostlé batole, které musí mít někdo neustále na očích, aby se nešťastnou náhodou nezabilo.

Svým způsobem to tak bylo.

Táta chodil do práce. Nemohl s ní být pořád doma. Přestěhovali se k babičce, aby jim pomohla, ale potom už i na ni byla máma příliš náročná, takže se k nim nastěhovala ještě Jeneva. Teď s ní byli v domě tři dospělí lidé a já se přesto nemohla zbavit dojmu, že to pro její bezpečí nestačí. A ústavní zařízení bylo mimo diskusi.

Jako rodina jsme tuhle možnost probírali ještě v začátcích, kdy nám máma mohla říct vlastní názor. Do žádného pečovatelského domu ji nedáme.

Chtěla být doma. My jsme taky *chtěli*, aby byla doma. Chtěli jsme ji mít mezi lidmi, kteří ji milují, na místě, které si bude pamatovat tak dlouho, jak jen to bude možné. V tom domě vyrostla, je to známý prostor. Její dlouhodobá paměť odejde až úplně nakonec a být ve známém prostředí pro ni bude uklidňující. A tak to musíme nějak vymyslet. Musíme to vyřešit. Já musím pomoci s tím, jak to vyřešit.

Teď jsem na to ale nemohla myslet. Až zítra, až se uvidíme. Budu u ní a bude to přímo přede mnou.

V tuhle chvíli jsem na to chtěla zapomenout.

Vstala jsem ze záchodového prkénka, stríkla si za ucho parfém a vyrazila na své rande.

Venku stál doktor Rush, tvářil se nesmírně vážně a držel malý kaktus.

„Ahoj,“ pozdravila jsem ho, opřená zády o dveře.

„Zdravím.“

Kývla jsem na květináč v jeho ruce. „To je pro mě?“

„Chtěl jsem přinést květiny, ale říkala jsi, že odjíždíš z města.“

„Áááá. A tak jsi mi místo toho přinesl něco, co dokáže přežít dlouho o samotě a bez péče? To je tak milé – a kromě toho to zcela odpovídá i mým zahradnickým schopnostem.“

Zacukal mu koutek rtů.

„Moc ti to sluší.“ Řekl to, jako by měl povinnost mě o tom informovat. Rozesmála jsem se.

Xavier byl suchar. Mluvil jen vážně a k věci. Působil tak nějak zádušně.

Byl extrémně, *děsivě* hezký.

Na sobě měl námořnický modrou propínací košili s rukávy vyhrnutými k loktům. Podle všeho byla modrá jeho oblíbená barva – v ordinaci nosil pokaždé modrý stejnokroj. Určitě věděl, že mu jde k očím. Měl pronikavé křišťálově modré duhovky. Maličko mi připomínaly kaleidoskop. Na vnějším okraji byly tmavší, uvnitř světlé a bledé.

Byla to změna, vidět ho bez stejnokroje a bílého lékařského pláště, ale příjemná změna. Jednoznačně se uměl oblékat. A taky úžasně voněl.

Byl chytrý, úspěšný, pohledný, uměl to s malými, bezbrannými tvorečky. Bože, ten chlap musel na ženy působit jako magnet.

Podal mi kaktus a já si ho chvilku prohlížela. „Děkuju. Tak vydrž, odnesu ho nahoru a vezmu si kabelku.“ Protáhla jsem se zpátky dovnitř škvírou ve dveřích, položila kaktus na místo, kde ho Bobina nemohla shodit, vzala jsem si tašku a vrátila se za Xavierem.

„Tak kam pojedeme?“ zeptala jsem se ho, když jsem ho následovala k jeho velkému černému suv.

„Plavba po jezeře Minnetonka při západu slunce.“ Otevřel mi dveře.

„Bude tam jídlo?“ zeptala jsem se při nastupování do auta. „Protože jestli ne, musíme se cestou někde stavit aspoň pro mléčný koktejl nebo tak něco.“

Zavřel za mnou dveře, obešel auto a nastoupil z druhé strany. „Bude tam jídlo. A štěňata. Je to adopční plavba pro *Středozápadní zvířecí útulek*.“

Vyvalila jsem na něj oči. „Slyšela jsem správně? Opravdu jsi mě právě pozval na úplně nejdokonalejší rande?“

Kolem očí se mu objevily pobavené vrásky. Nastartoval auto. Nenápadně jsem se rozhlédla kolem.

Auto měl čisté. Víceméně. Přední polovina byla v pohodě, ale když jsem se ohlédla, zbytek auta vypadal jako prostředek pro přepravu psů. Třetí řada sedadel byla sklopená a z kufru na ně zasahovaly dvě velké zvířecí klece. Na dvou zadních sedačkách měl přehozy, ale byly obalené psími chlupy.

Všiml si, kam se dívám.

„Neměl jsem čas to auto uklidit, než jsem pro tebe přijel. Hodně pracuju pro útulky,“ vysvětloval.

„Já vím, googlila jsem si tě. Viděla jsem i tu cenu, kterou jsi vyhrál.“

Neodpověděl a téměř neznatelně mu zacukala čelist. Napadlo mě, že je mu možná chvála nepřijemná. Cítila jsem to z něj. To se mi líbilo. Aspoň nestráví celý večer chvástáním o svých úspěších. Takové rande už jsem taky zažila. Mnohokrát.

„Není ti horko?“ zeptal se. „Mám upravit klimatizaci?“ Nastavil větrák víc na mě.

„Jsem v pohodě. Díky. Řekni mi, Xaviere, čím se v životě bavíš?“ vypálila jsem svou první randící otázku.

„Minulý víkend jsem na klinice dělal kastrace.“

V hlase neměl ani *náznak* ironie.

S úsměvem jsem sledovala jeho profil. Nemohla jsem si pomoct. „Jsem si naprosto jistá, že to byl velmi naplňující zážitek. Nejsem si ale jistá, jestli to byla zábava,“ namítla jsem. „Víš, co myslím? Zábava. Takové ty věci, co tě rozesmějí a dobře se u nich bavíš? Odstraňování varlat k nim běžně nepatří.“

To ho dostalo. Roztáhl ústa v úsměvu a celý jeho obličej se proměnil.

PÁNI.

To byla taková *neskutečná* krása. *Okamžitě* jsem se na jeho úsměvu stala závislá.

„Mám dobrovolnickou práci rád. A bavím se u ní,“ vysvětloval. „Dvakrát za rok jezdím s kamarády na sever. Ale většinu času pracuju.“ Najeli jsme na dálnici. „Čím se živíš ty?“ zeptal se.

„Jsem manažerka sociálních médií v jedné firmě, která vyrábí hořčici,“ řekla jsem mu. „Hořčice *Murkle's*. V podstatě mě platí za to, že zneužívám jejich zákazníky.“

„Obávám se, že mi to budeš muset vysvětlit...“

„Jasně. Píšu vtipné a kousavé odpovědi na komentáře na sociálních sítích. Dělán grafiku,“ vypočítávala jsem, „píšu bulletin, plánuju kampaně. Ty potom realizuju a spravuju komentáře i soukromé zprávy. Je to moje vysněná práce. Můžu pracovat z domova a k tomu být celý den na internetu.“

„Vystudovala jsi marketing?“

„Ano. Ale škola tě nenaučí, jak dělat, co dělám já. Tedy naučí, trochu, ale k tomu, abys byl dobrý, potřebuješ, chápat lidi.“

„A ty lidi chápeš?“ zeptal se.

„Ano. Nemůžeš někomu něco prodat, když mu nerozumíš.“

Díval se na mě. „Vidím to. Stejně tak nemůžeš být dobrý veterinář, když nerozumíš zvířatům.“

„Je těžké rozumět pacientům, kteří nemluví?“

„Vůbec. Oni se mnou mluví úplně normálně.“

Usmála jsem se.

Když zaparkoval u jezera, obešel auto a otevřel mi dveře. Potom, když jsme museli přejít přes silnici do přístavu, natáhl svou ruku přede mě a kontroloval provoz.

„Dělají to každý rok?“ zajímalo mě, když jsme vešli na molo. Naši loď jsem poznala okamžitě, protože do ní nastupovala spousta psů. Byla to ohromná jachta.

„Letos už potřetí.“

Poodstoupil a nechal mě jít před sebou.

Počasí bylo dokonalé. Teplo, mírný větřík, slunce pálilo. Byl to typický ideální minnesotský den, na který celý rok čekáte. Trochu mě zamrzelo, že zítra odjždím. Minnesota se vždycky líp opouští v zimě.

V polovině cesty po molu mi v kabelce začal vibrovat telefon.

„Omlouvám se, musím to vzít,“ řekla jsem a přehrabovala se v tašce. Mohla to být Jeneva. Nejspíš jen nějaká blbost, ale taky to mohlo být kvůli mámě a telefonáty týkající se mámy nesmí nikdo ignorovat.

Vytáhla jsem telefon, zaznamenala sestřino číslo – a potom jsem mobilem zavadila o popruh kabelky, vypadl mi z ruky a žbluňknul rovnou do jezera.

S hrůzou jsem sledovala, jak se spirálovitě snáší ke dnu a pořád vyzvání.

„Ne...,“ vydechla jsem. „Ne, ne, ne, ne, ne!“

Xavier se na mě podíval. „Co se stalo?“

Položila jsem kabelku na molo, klekla si a dívala se do vody. „Právě jsem upustila svůj telefon do jezera.“

Tohle byla doslova moje noční můra.

V telefonu jsem měla všechno. Svoji práci, číslo na taxík, který mám objednaný na letiště, letenky – peněženku. Nemohla jsem ani zavolat sestře a říct jí, co se stalo, protože jsem si její číslo nepamatovala – nejspíš si teď myslí, že mě můj doprovod svázal a hodil do kufru auta.

„Musím pro něj,“ postavila jsem se.

Voda byla minimálně dva metry hluboká.

Telefon dopadl na písčité dno a oznámení o zmeškaném hovoru na mě svítilo z displeje. Kolem plavaly ryby.